

0514 – 14. mai

Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene. 1Joh 1: 9.

Hva det vil si å bekjenne våre synder, kan vi lære av Davids ord i Sal 32: 3, 5: «Så lenge jeg tidde (om det jeg hadde gjort, min store synd) var mine bein skjøre, idet jeg stønnet hele dagen ... men jeg sa: «Jeg vil bekjenne mine overtredelser for Herren. Og du tok bort min syndeskyld.»»

Vi ser at denne bekjennelsen skjer overfor Herren. «Jeg vil bekjenne for Herren», sier David. Da skjønner vi at når han sier han «tidde», var det også en holdning han inntok overfor Herren.

Men hva vil det si, spør kanskje noen. Er det mulig å tie om noe overfor Herren? Alt er jo åpent og bart for hans øyne!

Jo, dette er noe erfaringen viser oss. I Davids munn betyr det egentlig å holde sin synd, sin dårlige og syke samvittighet på en viss avstand fra Gud. Syndserkjennelsen skal liksom helst få kjøles ned litt, før en er innstilt på å gå fram til nådestolen, falle ned for Gud, erkjenne synden og be om tilgivelse og nåde.

Men dette ordet kan også sies å tale om alle denne verdens mennesker, som går der døde, og ikke vil omvende seg. For hele verden går og tier med sine synder overfor Herren. Derfor lever de i sin ufrelste, ulykkelige tilstand. De kjenner ikke synden, og har derfor ikke mulighet for å bekjenne den rett.

Derfor betyr ordet «bekjenne» å omvende seg, lære å kjenne sin synd rett, den overhengende forbannelsen som hviler over en, og søke nåde i Kristus. Dette er da også alt som kreves for å få del i den forlatelsen som allerede er oppnådd gjennom Kristi fullbrakte verk.

Det må oppstå en stor hunger i landet hvor den fortapte sønn oppholder seg, for at han skal få behov for å vende tankene tilbake til sin fars hus og den store synden han gjorde da han forlot sin far og gikk ut og ødela arven sin. Først da bestemmer han seg: «Jeg vil stå opp og gå til min far og bekjenne: Far, jeg har syndet i himmelen og mot deg, og er ikke verd å kalles din sønn. Men la meg får være som en av dine leiefolk!».

Slik har Jesus selv gjort ordvalget når han ville gi et bilde av en omvendelse. Og av disse ordene skal vi lære noe om den rette bekjennelse. Den fortapte sønn nevnte ikke noen spesiell synd. Han sa bare: «Jeg har syndet i himmelen og mot deg, og er ikke verd å kalles din sønn». Han sa ikke: Den eller den synden har du all grunn til å være oppbrakt over. Men jeg, jeg, hele meg, er uverdigg til heretter å kalles din sønn.

Hva skal vi lære av dette? Blant annet at det er ingen rett omvendelse når en bare kjenner og erkjenner en og annen synd, men samtidig har mange andre gode sider som gjør meg selvtilfreds.

Nei, en må innse at en er helt og holdent fordømt, eller verd fordømmelse. Videre ser vi at den fortapte sønnen ikke bare blir der han er, men begynner virkelig på veien tilbake til sin far. Det er en falsk syndserkjennelse hvis du fortsatt kan bli der du er; borte fra Gud, ute i verden og synden.

Men legg også merke til at den fortapte sønnen sa: «La meg få være som en av dine leiefolk!» Her er det hans egenrettferdighet og vantro som kommer fram. Han syntes ikke han på ny kunne få hele sitt barnekår av bare nåde, men at han først måtte tjene seg opp blant leiefolkene hos sin far. Og dette er en holdning en stadig ser gjentar seg hos dem som omvender seg.

Men der skal vi merke oss at faren fullstendig overser denne velmente villfarelsen. Vi ser at «Mens sønnen ennå var langt borte (hadde ikke rukket å be en eneste bønn, ikke gråte en eneste tåre, ikke gjøre en eneste tjeneste) så faren ham og fikk inderlig medlidenhet med ham. Han sprang mot ham, falt ham om halsen og kysset ham».

Å, her ser du den enestående, guddommelige forlatelsen! Hadde ikke faren hatt all grunn til å si: Gå bort, så uverdigg du er, du fortapte sønn? Du har sløst bort arven din! Du har kastet fra deg din arverett! Men nei, han bebreidet ham ikke for syndene hans med ett eneste ord. Heller ikke krevde han den aller minste tilbakebetaling eller godtgjørelse. Men sørger straks for at han blir iført den beste festdrakten, får ring på hånden og skor på føttene. Og han lager en gledesfest fordi sønnen er kommet hjem.

Slik har Kristus selv skildret den guddommelige forlatelsen. Det er slik han vil vi skal kjenne ham og forholde oss til ham. Faderhjertet var uforandret, ømt og tilgivende, selv under sønnens fravær og forferdelige syndeliv. Det ble ikke forsonet ved at sønnen kom hjem. Det var forlenget tilstrekkelig forsonet! Men han som hadde dratt bort, hadde ingen nytte av det før han kom tilbake.

Av dette lærer vi at Gud er forsonet også for de ugudelige, de vantro og uomvendte. Kristus har tatt bort også deres synder på én dag. Også de har en nåde og forlatelse som er kjøpt til dem; den beste festdrakten; Kristi rettferdighets skinnende klare silke. Den har lenge vært ferdig også for deres regning, og bare ventet på å bli tatt imot.

Her kan vi også lære når det er at dette salige underet skjer, at en fattig synder virkelig mottar nåde, forlatelse og barnekår. Det skjer straks han i bevisst alvor vender om til Herren.

D. v. s. når han har mistet troen på seg selv og alt sitt eget; sin anger, bønn og sin egen omvendelse, men vender sin oppgitte, sultne og tørstende sjels øye mot den korsfestede.

Og i ennå sterkere grad når han fatter at han har sin frelse i Kristus. Første gang han får se i evangeliet det han aldri før har sett; hvordan alt er ferdig, er nok og mer enn nok i Kristus.